

gn. akt I C 1937/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Anna Ostrowska-Liss

Protokolant Monika Wojak

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2015 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - (...) Wojewódzkiej Komendy Ochotniczych Hufców Pracy w G.

przeciwko R. L. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. L. (1) na rzecz powoda Skarbu Państwa - (...) Wojewódzkiej Komendy Ochotniczych Hufców Pracy w G. kwotę 2.800 zł (dwa tysiące osiemset złotych) z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 2 maja 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego R. L. (1) na rzecz powoda Skarbu Państwa - (...) Wojewódzkiej Komendy Ochotniczych Hufców Pracy w G. kwotę 700 zł (siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1937/14

UZASADNIENIE

Powód Skarb Państwa - P. Wojewódzka Komenda Ochotniczych Hufców Pracy wniósł pozew przeciwko R. L. (1) o zapłatę kwoty 2.800,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 maja 2014 r. do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że strony zawarły umowę, której przedmiotem była dostawa i montaż mebli dla powoda. Powód poinformował pozwanego, że meble są wykonane niezgodnie z umową i są niekompletne. Pozwany nie odpowiedział na wezwanie powoda. W reakcji na kolejne wezwanie pozwany poinformował powoda, że wady zostaną usunięte do dnia 20 września 2013 r. Pismem z dnia 20 września 2013 r. pełnomocnik powoda złożył propozycję wykonania zastępczego poprzez zapłatę kosztów takiego wykonania. Koszty wykonania zastępczego powód określił na kwotę 2.800,00 zł. Pismem z dnia 20 grudnia 2013 r. pełnomocnik pozwanego zaakceptował kwotę kosztów, przesyłając ugode. Ostatecznie pismem z dnia 20 marca 2014 r. pozwany poinformował, że zawarcie ugody jest możliwe tylko poprzez zapłatę kosztów wykonania zastępczego w kwocie 2.800,00 zł. Strony zawarły ugode, mocą której pozwany winien zapłacić powodowi do dnia 30 kwietnia 2014 r. kwotę 2.800,00 zł. Do chwili wniesienia pozwu pozwany nie dokonał takiej zapłaty.

W dniu 16 lipca 2014 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany R. L. (1) zaskarżył nakaz w całości, wnosząc o odrzucenie pozwu lub oddalenie w całości. Podniósł zarzut niewłaściwości Sądu i braku legitymacji po stronie pozwanej. Wniósł nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że sprawa jest sprawą gospodarczą. Ponadto podmiot (...) już nie istnieje. Firma ta w dniu 21 marca 2014 r. stała się częścią spółki „korporacjabudowlana.pl” sp. z o. o. i to do tej spółki winne być kierowane roszczenia. Uгода została zawarta w dniu 14 kwietnia 2014 r. więc nie może być mowy o odpowiedzialności solidarnej.

Pozwany w piśmie z dnia 20 października 2015 r. wniósł o odroczenie rozprawy i odwołanie posiedzenia wskazując, że na ten sam dzień (na godz. 12:00) uprzednio wyznaczono rozprawę w sprawie sygn. akt XX GC 1024/14 przed Sądem Okręgowym w Warszawie, gdzie również występuje jako strona. Pod pismem widnieje odcisk pieczęci o treści L. (...) R. L. (1) i podpis pozwanego.

Na rozprawie w dniu 10 listopada 2015 r. pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie wniosku o odroczenie terminu rozprawy, gdyż pozwany załączył do wniosku jedynie zawiadomienie dla swojego pełnomocnika, z czego wynika, że sam nie był wzywany, a jego interesy są reprezentowane. Skoro zawiadomienie zostało wysłane w lipcu, to mógł wcześniej zawiadomić Sąd o swojej nieobecności. Pełnomocnik pozwanego oświadczył nadto, że zarzut niewłaściwości jest całkowicie niezasadny, gdyż powód nie prowadzi działalności gospodarczej w żadnym zakresie. Pozwaną jest osoba fizyczna – R. L. (1). Wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa w kwocie 1.000,00 zł z uwagi na zwiększony nakład pracy. Podkreślił, że pozwany nie kwestionuje merytorycznie zasadności powództwa.

Na rozprawie w dniu 10 listopada 2015 r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o odroczenie terminu rozprawy.

Stanowiska stron nie uległy zmianie do czasu zamknięcia rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 listopada 2012 r. powód P. Wojewódzka Komenda Ochotniczych Hufców Pracy z siedzibą w G. zawarła z pozwanym R. L. (1), prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...), umowę, której przedmiotem było wykonanie, dostawa i montaż przez pozwanego mebli (według specyfikacji). Z tytułu wykonania i dostawy mebli pozwany miał otrzymać wynagrodzenie w kwocie 11.000,00 zł brutto. Realizacja zamówienia miała nastąpić do dnia 3 grudnia 2012 r.

(dowód: umowa nr (...) ze specyfikacją – k. 10-12)

Pozwany w wyznaczonym terminie nie wykonał zamówienia zgodnie z umową, wobec czego powód pismem z dnia 25 kwietnia 2013 r. wezwał go do należytego wykonania zamówionego zestawu w terminie 5 dni. Powód wskazał, że meble były niekompletne, krzesła były innego rodzaju niż zamówione, w innym kolorze. Gablota nie miała zamknięcia, zaś szafki frontów, co uniemożliwiało przechowywanie w nich dokumentów. Pozwany nie zareagował na powyższe wezwanie.

W dniu 19 sierpnia 2013 r. powód ponownie wezwał pozwanego do należytego wykonania umowy. Powód wskazał, że w przypadku nieusunięcia wad w określonym terminie 10 dni, zleci ich usunięcie osobie trzeciej, a kosztami obciąży pozwanego.

W odpowiedzi pozwany poinformował, że meble zostaną dostarczone pomiędzy 15 a 20 września 2013 r.

W piśmie z dnia 20 września 2013 r. pozwany w związku z trudnościami uniemożliwiającymi wykonanie mebli we wrześniu 2013 r. zwrócił się do powoda z propozycją wykonania zastępczego przez inną firmę.

Powód w piśmie z dnia 11 grudnia 2013 r. wskazał, że koszty wykonania zastępczego wyniosą 2.800,00 zł i wezwał pozwanego do ich zapłaty.

(dowody: pismo powoda z dnia 25 kwietnia 2013 r. - k. 13, wezwanie do należytego wykonania umowy – k. 14, odpowiedź na przedsądowe wezwanie – k. 15, propozycja wykonania zastępczego – k. 16, pismo powoda z dnia 11 grudnia 2013 r. wraz z wyceną - k. 17-20)

W dniu 20 grudnia 2013 r. pozwany doręczył powodowi propozycję ugody, mocą której pozwany zobowiązał się do zapłaty powodowi kwoty 2.800,00 zł brutto tytułem wykonania zastępczego przedmiotu umowy zawartej w dniu 14 listopada 2012 r. Ugodę w imieniu pozwanego podpisał jego pełnomocnik – syn R. L. (2).

Powód nie podpisał projektu ugody i prowadził z pozwanym negocjacje co do możliwości wykonania przedmiotu umowy bezpośrednio przez pozwanego. Ostatecznie jednak pozwany wskazał, że możliwe jest jedynie zawarcie ugody poprzez zapłatę kosztów wykonania zastępczego w kwocie 2.800,00 zł.

(dowody: projekty ugody – k. 22-23, 25-26, pełnomocnictwo – k. 29)

Ostatecznie w dniu 14 kwietnia 2014 r. powód oraz pozwany – reprezentowany przez syna R. L. (2), zawarli ugodę, mocą której pozwany zobowiązał się do zapłaty powodowi kwoty 2.800,00 zł brutto tytułem wykonania zastępczego. Zapłata w/w kwoty miała nastąpić do dnia 30 kwietnia 2014 r.

W wyznaczonym terminie pozwany nie uiścił kosztów wykonania zastępczego. Powód bezskutecznie wzywał pozwanego do zapłaty.

(dowody: ugoda – k. 30, wezwanie do zapłaty – k. 31-33)

W dniu 21 marca 2014 r. pozwany R. L. (1) i R. L. (2) zawarli, składając swoje podpisy przed notariuszem, umowę przeniesienia własności przedsiębiorstwa na spółkę tytułem aportu na pokrycie podwyższonego kapitału zakładowego. „korporacjabudowlana.pl Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R.. W § 3 umowy wskazano, że R. L. (1) przenosi na rzecz „korporacjabudowlana.pl” sp. z o.o. w R. przedsiębiorstwo oznaczone jako L. (...) R. L. (1) w rozumieniu art. 55(1) kc, na które składają się prawa i zobowiązania opisane w § 1 umowy jako wkład niepieniężny na pokrycie obejmowanych udziałów w „korporacjabudowlana.pl” sp. z o.o. w R..

(dowody: umowa z dnia 21 marca 2014 r. k. 57-58)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach (umowa, ugoda, pisma stron i inne), których prawdziwości i autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron. Strona pozwana nie zaprzeczała, że doszło do zawarcia przedmiotowej umowy z dnia 14 listopada 2012 r. i ugody z dnia 14 kwietnia 2014 r. Z treści pism stron jednoznacznie wynika, że pozwany od początku nie kwestionował tego, że umowa nie została należycie przez niego wykonana. Zawierając ugodę pozwany przyznał, że zobowiązany jest do zapłaty kosztów wykonania zastępczego tj. usunięcia wad mebli dostarczonych powodowi przez pozwanego. Wysokość tych kosztów również nie była nigdy przez pozwanego podważana. Stąd też brak jest podstaw do uznania, że twierdzenia powoda zawarte w pozwie są nieprawdziwe.

Wobec podniesionych w sprzecznie zarzutów spór między stronami sprowadzał się do kwestii, czy sprawa ma charakter gospodarczy i winna być rozpoznawana przez sąd gospodarczy oraz legitymacji R. L. (1) do występowania w sprawie w roli pozwanego.

W opinii Sądu zarzut strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych (Dz. U. 1989, nr 133, poz. 175) sprawami gospodarczymi są sprawy ze stosunków cywilnych między przedsiębiorcami w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej.

Rozpoznawanie spraw gospodarczych powierza się sądom rejonowym i sądom okręgowym, w których tworzy się odrębne jednostki organizacyjne (sądy gospodarcze) (ust. 1 cytowanej ustawy).

Dla przyjęcia, że sprawa ma charakter gospodarczy, wystarczające jest kumulatywne spełnienie trzech przesłanek: sprawa musi dotyczyć stosunków cywilnych, pomiędzy przedsiębiorcami, a ponadto pozostawać w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie została spełniona przesłanka sprawy prowadzonej pomiędzy przedsiębiorcami oraz pozostawanie jej w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej.

Strona powodowa tj. Skarb Państwa - P. Wojewódzka Komenda Ochotniczych Hufców Pracy nie jest przedsiębiorcą. Przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 331 § 1, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową (art. 431 kc).

Ochotnicze Hufce Pracy są państwową jednostką budżetową (art. 11 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy – tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 149 z późn. zm.). W. zadania państwa w zakresie zatrudnienia oraz przeciwdziałania marginalizacji i wykluczeniu społecznemu młodzieży, a także zadania w zakresie jej kształcenia i wychowania (art. 12 ust. 1 cytowanej ustawy). W tym zakresie prowadzą działalność edukacyjno - szkoleniową oraz w porozumieniu z kuratorami oświaty i organami prowadzącymi szkoły kierują uczestników Ochotniczych Hufców Pracy do szkół i placówek, o których mowa w przepisach o systemie oświaty (art. 12 ust. 3 ustawy). Żaden z przepisów regulujących charakter prawny ochotniczych hufców pracy nie przyznaje im uprawnienia do prowadzenia działalności gospodarczej (art. 11-17 ustawy).

Definicję działalności gospodarczej zawiera art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 584 z późn. zm.) stanowiący, że działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wyodrębnianie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Nie ulega wątpliwości, że powód nie jest przedsiębiorcą, gdyż przedmiotem jego działalności nie jest w/w działalność.

Sprawa o zapłatę kosztów wykonania zastępczego wadliwych mebli biurowych dla Skarbu Państwa - (...) Wojewódzkiej Komendy Ochotniczych Hufców Pracy, tocząca się pomiędzy przedsiębiorcą a w/w Skarbem Państwa nie jest więc sprawą gospodarczą i Sąd Rejonowy w Tczewie jest właściwy do jej rozpoznania z uwagi na siedzibę pozwanego.

Zdaniem Sądu nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut braku legitymacji procesowej po stronie pozwanej.

Nie ulega wątpliwości, że ugoda z dnia 14 kwietnia 2014 r. została zawarta przez powoda z R. L. (1), prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...). Tym samym to właśnie R. L. (1) przyjął na siebie zobowiązanie do zapłaty powodowi kwoty 2.800,00 zł brutto.

Uzasadniając brak legitymacji biernej pozwany wskazał, że podmiot (...) już nie istnieje, gdyż przedsiębiorstwo przez niego prowadzone zostało wniesione aportem do spółki „korporacjabudowlana.pl” sp. z o. o. i to do niej winny być kierowane wszelkie roszczenia. Jednocześnie podniósł, że nie zachodzi odpowiedzialność solidarna, gdyż ugoda zawarta została już po zbyciu przedsiębiorstwa.

Nie oceniając ważności skuteczności czy też skuteczności umowy z dnia 21 marca 2014 r., uczynić należy wstępną uwagę, że stosownie do art. 55(4) kc, nabywca przedsiębiorstwa jest odpowiedzialny ze zbywcą za jego zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, chyba że w chwili nabycia nie wiedział o tych zobowiązaniach mimo zachowania należytej staranności. Zbycie przedsiębiorstwa ma zatem to jedynie znaczenie, że przy spełnieniu dodatkowego warunku (wiedzy nabywcy o dotychczasowych zobowiązaniach zbywcy związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa) jego skutkiem może być odpowiedzialność solidarna zbywcy i nabywcy przedsiębiorstwa, nie prowadzi natomiast do zwolnienia zbywcy od dotychczasowych zobowiązań zaciągniętych wobec osób trzecich. W konsekwencji, to od uprawnionego wierzyciela zależy jedynie od kogo, w przypadku skutecznego zbycia przedsiębiorstwa, dochodzić będzie spełnienia roszczenia. Przepis art. 55(4) kc spełnia zatem funkcję ochronną

względem wierzyciela dotychczasowego zbywcy rozszerzając możliwość dochodzenia spełnienia roszczenia również od nabywcy przedsiębiorstwa, w związku z którym wierzytelność powstała.

Wskazać jednocześnie należy, że pozwany zawarł ugodę z powodem w dniu 14 kwietnia 2014 r., a zatem już po zbyciu przedsiębiorstwa i ugodę tę zawarł w imieniu własnym, mając świadomość, że zbył przedsiębiorstwo, z którego działalnością związane było zobowiązanie względem powoda. Tym samym, opierając się na doświadczeniu życiowym, sposób uzasadniony oczekując elementarnej logiki od podmiotów stosunków prawnych, tym bardziej przedsiębiorców, wywieść należy wniosek, że pozwany działał celowo, tj. chciał w drodze ugody uregulować kwestię swojej odpowiedzialności z tytułu nienależytego wykonania wcześniej zawartej umowy.

Reasumując powyższe rozważania, podzielić należy stanowisko pełnomocnika powoda o braku znaczenia zbycia przedsiębiorstwa przez pozwanego.

Stosownie do art. 917 kc, przez ugodę strony czynią sobie wzajemnie ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać.

W ocenie Sądu w okolicznościach sprawy brak było podstaw do zakwestionowania ważności i skuteczności ugody z dnia 14 kwietnia 2014 r. Niewątpliwie zawarta została ona dla uchylenia niepewności co do roszczeń wynikających z istniejącego między stronami stosunku prawnego wynikającego z wcześniej zawartej umowy o dzieło. Pozwany nie uchylił się od skutków zawartej ugody a jedynie podnosił, że zobowiązany z tytułu roszczeń powoda jest obecnie podmiot, który nabył przedsiębiorstwo powoda. Zarzut ten był jak wskazano wyżej niezasadny.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 917 kc i art. 353 § 1 kc, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.800,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 maja 2014 r. do dnia zapłaty. O odsetkach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc i 359 § 1 i 2 kc. Stosownie do art. 481 § 1 i 2 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

W niniejszej sprawie terminem początkowym naliczenia odsetek jest dzień następujący po dniu, w którym zgodnie z § 2 ugody pozwany winien dokonać zapłaty. Strony umownie oznaczyły dzień zapłaty na 30 kwietnia 2014 r. Powód żądał zasądzenia na jego rzecz odsetek od dnia 2 maja 2014 r. Mając na względzie treść przywołanych przepisów żądanie powoda zasługiwało na uwzględnienie.

Na podstawie art. 98 ust. 1 kpc w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., nr 490), Sąd w punkcie II wyroku orzekł o kosztach procesu. Pozwany przegrał sprawę w całości więc należało obciążyć go kosztami procesu. Złożyły się na nie koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł oraz koszty opłaty sądowej w kwocie 100 zł. Nakład pracy pełnomocnika pozwanego nie uzasadniał zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w wysokości wyższej niż stawka minimalna. Sprawa nie była zawiła i nie wymagała od pełnomocnika nadzwyczajnego zaangażowania. Czynności podjęte w postępowaniu przez pełnomocnika powoda ograniczyły się do złożenia pozwu wraz z załącznikami i udziale w jednej rozprawie. Nadto, na rozprawie tej, ze względu na niesporność co do zasady okoliczności faktycznych i ograniczenie postępowania dowodowego do dowodu z dokumentów, pełnomocnik powoda wskazał jedynie na niezasadność podniesionych przez pozwanego zarzutów, częściowo (co do zarzutu braku legitymacji biernej) w ogóle swojego stanowiska nie uzasadniając.